

Arrest

nr. 167 225 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 mei 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juli 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet in. Op 8 mei 2013 adviseerde de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte als bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd op 23 mei 2013 betekend. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*K., S. (...) (R.R. (...))
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
geboren te L. (...) op 28.05.1951
adres: (...)*

*P., A. (...) (R.R. (...))
nationaliteit: Rusland (Federatie van)
geboren te N. (...) op 10.12.1969
adres: (...)*

*wettelijke vertegenwoordigers van:
P., A. (...) (R.R. (...)), geboren op 03.08.2009*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen ingeroepen voor Khachukayev, Salambek. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 08.05.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan K.. S. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

Gelieve betrokkenen ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Hen dient een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat zij voor kennisname hebben getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Gelieve onmiddellijk onze diensten te melden indien kennisname niet mogelijk blijkt.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers betogen dat de argumentatie in het advies van de ambtenaar-geneesheer stereotiep is. Verzoekers menen dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte verengd wordt tot die aandoeningen die levensbedreigend zijn, terwijl het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 ruimer zou zijn. Er is ook ten onrechte geen onderzoek gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

2.1.2. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid. vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid. die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”.

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken inzake verzoeker overgemaakt aan de ambtenaar-geneesheer, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de ingeroepen ziekte.

De ambtenaar-geneesheer heeft het medisch getuigschrift geëvalueerd, doch vastgesteld dat de ingeroepen aandoeningen niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Het loutere gegeven dat verzoekers bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest inzake verzoeker hebben gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard.

In casu heeft de ambtenaar-geneesheer als volgt geadviseerd:

"Graag kom ik terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 30/07/2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 25/06/2012 blijkt dat de postcommotionele neurose en de paranoïde persoonlijkheidsstoornis, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er zijn immers geen vitale organen aangetast. Dit wordt bevestigd door de banale behandeling.

Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15december1980 en die aanleiding kan geven tót het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel"

Deze vaststellingen volstaan om het advies, waarop de bestreden beslissing gesteund is, te ondersteunen. Met hun vage en ongestaafde beschouwingen, tonen verzoekers niet aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen verzoekers worden gevolgd in het betoog dat de ambtenaar-geneesheer de verschillende hypothesen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet heeft onderzocht, maar enkel is nagegaan of de ziekte levensbedreigend is.

Deze kritiek gaat voorbij aan de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin eveneens uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent het al dan niet voorhanden zijn van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de beschreven postcommotionele neurose en de paranoïde persoonlijkheidsstoornis actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, en er actueel ook geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Immers, ook zonder behandeling is er geen dergelijk risico voorhanden, terwijl de ambtenaar-geneesheer in zijn advies ook wijst op het gebrek aan ernst van de aandoening en de banale aard van de gevolgde behandeling. Verzoekers hun kritiek is derhalve niet gericht op de inhoud van de beslissing.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toe zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers kunnen evenmin gevolgd worden waar zij betogen dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekers zich bevinden. Tevens

dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekers menen dat een onderzoek had moeten worden gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaat hun kritiek klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer zelf. Het weze herhaald dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat er zelfs zonder behandeling geen sprake is van een risico als bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Door louter te poneren dat de motieven van het advies niet kunnen worden gevolgd, tonen verzoekers niet aan dat het advies kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In de uiteenzetting bij het tweede middel voeren verzoekers ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen.

2.2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat uitdrukkelijk werd gemotiveerd dat er geen sprake is van een ziekte zoals bepaald in artikel 9 ter, § 1. In zijn advies heeft de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat de ingeroepen aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, en er actueel ook geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer heeft daarbij ook het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling onderzocht. Verzoekers kritiek is niet gericht op de werkelijke inhoud van het advies.

Gezien de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een aandoening als bedoeld in artikel 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, dient de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Gelet op voormeld advies van de ambtenaar-geneesheer, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om verzoekers hun aanvraag overeenkomstig artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

2.3.2. Waar verzoekers stellen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer verwijst naar 'een deductie' uit een 'zin' uit arresten van de rechtspraak, laat de Raad gelden dat nergens in het advies van de ambtenaar-geneesheer werd verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en a fortiori niet werd geciteerd uit dergelijke rechtspraak. De Raad dient vast te stellen dat de kritiek van verzoekers niet gericht is tegen de werkelijke inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat de ambtenaar-geneesheer niet heeft gemotiveerd omtrent de evolutie van de pathologie bij een terugkeer naar het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft immers gemotiveerd: *"Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 25/06/2012 blijkt dat de postcommotionele neurose en de paranoïde persoonlijkheidsstoornis, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er zijn immers geen vitale organen aangetast. Dit wordt bevestigd door de banale behandeling. Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld."*

Verzoekers betoog dat de ambtenaar-geneesheer geen standpunt heeft ingenomen inzake de behandeling die verzoeker krijgt, faalt. De opgeworpen schendingen kunnen niet worden aangenomen. Terwijl de bestreden beslissing ook geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat verzoekers hun beschouwingen inzake een schending van artikel 3 EVRM geen betrekking kunnen hebben op de bestreden beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC